

Talli.
Minnel.

M. P. T.

Korj. raamat No 1061.

Korj. raam. asjade järje No 14.

Asja nimi:

ENSV
Riiklik Raamatukogu

Zummala-sanna laulud.

Üllespandud

Jürri Kihelkonna õppetajast

R. J. Winkler.

Calliãnas,

arstlikud J. H. Gresseli kirjadega,

aastal 1817.

Den Druck erlaubt:

Lector G. v. Roth, Censor.

Dorpat, den 8. Febr. 1816.

I.

Gott ist mein Lied etc., von Gellert.

Rev. Doms-Gesangb. No. 12.

Loja au ja kitus.

Ommal wiisil.

1. Müüd jummalal ma tahhan lauida
rõõmsast! ta walmistand keik ilma maad ja
taewast, ja keik, mis ligub taewa al.

2. Kui ütleb ta, siis ilma maad jo wal-
mis; ja käsib ta: ei enam polle tarwis, siis
nende asse teadmatta.

3. Ta wallitus on selge au ja heldus;
ja tõsistus ja tarkus ning ka õigus on tem-
ma järke kinnitus.

4. Kui rikkas ta! Üks õnnistusse merri!
Jo algmisest meid õnnistand ta wäggi, ja
õnnistab meid lõpmatta.

5. Mis taewa sees, mis ma peäl ning ka
merres, keik jummal näab, ja mis ka pimmes-
dusses, se arwalik ta silma ees.

6. Sa tunneb mind, ja minno õhkamis-
sed; näab mo head tööd ja minno eksitused,
ja aitab ikka heledast mind.

7. Mis temma käest mo osaks peab sa-
ma, ja millal teäl mo ello peab lõpma, feik
temmast seatud algmissest.

8. Jah, sinno käest feik ollen, jummal,
sanud. Siis sago ka so nimmi auustud!
Mo su sind kiitko iggawest!

9. Kui illusad ja kaunid on so teud! Ka
põrm ja tolm, mis alwaks kül saab petud, so
wägge meile näitawad.

10. Jo kõrre seest so au kui peeglist pais-
tab; mis mäe peäl, mis metsas, orrus kas-
wab, se juttustab so tarkussest.

11. Sa fastad maad, wiid meid hea
rohhomale, ja päwad, ööd ja tarwidust sust
same; oh, õnsad on so allamad!

12. Ei warblane so tahtmatta ei lange;
mis kardan siis, ehk aeg ka wahhest kange?
Mo jummal on mo karjane.

13. Kui jummal mind siin iski tahhab
hoida; siis naeran ma ma-ilma ning ka hau-
da, siis põrgo-haud; ma naeran sind.

Wenn ich, o Schöpfer, deine Macht se.
von Gellert.

Rev. Doms-Gefangb. Nr. 89.

Wifil: So pole, Isand, südamest, n. t. f.

1. Kui hakkas järvelmõtlemas, mis woi-
must sul, oh jummal, mis armo, heldust, tar-
kust ka, sa näitad iggal ajal; siis minna im-
metelledes, ei moista, kuis, sind tännades, sind
pean kiitma loja.

2. Mis silmad agga näwad teäl, se ku-
lutab so auu, ja taewas sures kõrges seäl, se
kõidab sinno nouu. Kes päiksest seimä üllen-
dand? Kes auga tedda ehhitand? Kes sa-
tab tähhed wälja?

3. Kes juhatab teed tulele? Kes satab
wihma kõrgest? Kes annab joude ilmale, et
se meid toidab rohkest? Sa wäggero jummal
olled se! Kui pilwed lähwad kõrgesse, ni lõp-
matta so heldus.

4. Mis ial suur ehk weikene, feik asjad
sind ka kiitwad. Se feigerawhhem ussike ka
hüab: Kiitke lojad! Mind, üttele pu ta illo
sees, mind lonud jummal igganes, feik rah-
was kiitke lojat!

5. Ja se, kes omma ihhoga so tahtmist
tehha jouab, se kes siin omma waimoga so
taewa riki nouab, se innime on ennesel üks

ellaw märk siin ilma peäl, mis näitab sinns
surust.

6. Mo hing siis kiitko lõpmatta sind, kus
ma käin ehk ollen! Sind kiitko keik ma-ilm
ma! Ma-ilm, oh lulle Amen! Oh auusta
nüüd jummalat! Oh teni omma isfandat, ja
loda temma peäle!

3.

Der Herr hat alles wohl gemacht ꝛc.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 130.

Jesuse Kristuse ülestoumissesest.

1. Keik on nüüd jummal hästi teind! ta
pühha nou on korda läind! ma-ilm on häd-
dast peästetud, ja Jesus jälle auustud, Halle-
luja!

2. Ta wottis heldest süddamest siin kan-
natada meie eest; läks sanna kuuldes hau-
asse, ja seält ta läab nüüd taewasse. Hal-
leluja!

3. Oh risti-rahwas, wotkem ka ta
jälgi möda astuda! kes temmaga siin kan-
natab, se temmaga ka taewa saab. Hal-
leluja!

4. Kes surma läinud meie eest on tou-
nud jälle hawa sees! Müüd surma wäggi
fautud, nüüd meie lotus kinnitud! Halle-
luja!

5. Ta jääb meil sõbrats taewasse, kui
agga waggad olleme; ja mis ta sõbrad nut-
wad teäl, küt tunneb temma sedda seäl. Hal-
leluja!

6. Nu olgo, Jesus, sulle nüüd, kes sa
meil saatnud kallist hüüd! kes istud isfa kõr-
gel kael, sul laulgo keige rahwa keel: Halle-
luja!

4.

Wie saust fließt mir mein Leben hin ꝛc.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 467.

Wagga risti-innimesse õnnest.

1. Mis waikist ello aian ma, ni kava
kui ma ellan, kui minna agga holega end
patto eest siin hoian, ei rühja mitte hüm-
musa, waid armastusse waimoga siin õigust tak-
ka nouan.

2. Mo jummal on mo tede peäl mo saat-
ja ja mo kausja; ja igga päwaga saan teäl
ta armo uest mairsta. Mind temma wäggi
kinnitab, ja temma arm mul walmistab keik,
mis mul tõest tarwis.

3. Kui mind ta arm siin rõmustab, ja mur-
red mind ei waewa, ehk jummal mind ni õn-
nistab, et saan häid päiwi nähha; siis tun-

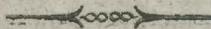
nen kites, tännades, et temma armust üksines
keik õnnistus meil tulleb.

4. Ka hädda sees ei kauta ma omma
julgest ärra, ja kui mo waerw mind panned
ka siin halledaste nutma; siis isä waim mul
tunnistab, et ta mind ikka armastab, sest jah-
burust siis tunnen.

5. Kui ma ilm omma nouuga mo usko
püab woita, ja minno südda tahhab ka jo
patto pole pöördä; siis mind mo jummal kin-
nitab, mind nomib ja mind juhatab, et ma
saan jälle tele.

6. Ma tean, et mo õnneks se, kui isä
tahtmist täidan; sest ussun minna kindlaste,
et kui ma õigust nouan, mul jummal annab
joudo ka, ni tehha ja ni ellada, kui temma
fanna näitab.

7. Ja oh! mis rõõm mul süddames, kui
ma head tehha jouan! Mis rõõm mul, kui
ma õiguses päärw pärwalt kossun, kaswan!
se hinge pühitseminne, ja taewa pole joud-
minne, se teeb mo ello kalliks.

5.

Herr, mache meine Seele stille ic.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 344.

Riisitiis ning kiusatuses.

Wifil: Kes jummalat ni lasseb tehha, n. t. f.

1. Oh Jummal, waigista mo süddant!
Mo riisti koorma olled sa mul isä seadnud
ja heaks arwand, ja sinno nou on laitmat-
ta. Ei jä mul kahjuks ühtegi; sa woid keik
pöördä teisiti.

2. Ka Riisa tede peäl wiid sinna mind
ikka õnnistusese, ja iggast waerwast for-
jan minna suurt rahho omma hingele. Käl
sedda otša wimeks nään, kui agga sinnul
truiks jäään.

3. Oh, lasse mind siis rahhul olla, kui
panned peäle kiusatust! So paltwele woin
siiski tulla, sa annad pühha kannatust; ja
kes so tahtmist rõõmsast teeb, se ikka sinno
holeks jääb.

4. Mis tulleb meie õnneks tdest on en-
namist meil teadmatta, jo oh kui rumma-
lad on wahhest keik meie murred, nouud
ka! Mis ükski tänna mõtlege, kül sinnib ho-
me peage.

5. Sa jummal tunned üksnes selgest, mis minnul kasuks siin ja seal, ja sedda annab minnul heldest so helde pühha isfa meel. Sest ütlen ma nüüd rõõmsaste: mis tahhab jummal, sündko se!

6. Käl se tund jouab üksford kätte, et sinnust saan täit õnnistust; sest sa wiid omma palle ette keik, kes siin nouduwad pühhitust. Ja siis naad tunduwad rõmoga, et sa neid saatnud armoga.

7. Seäl saan ma omma waewa kasso siis iggaweste kätte ka, seal laulan, tundes kallist rahho, ka iggaweste tännoga: mind issand ikka armastand, ta on keik auga lõp-
petand!

6.

Wie sicher lebt der Mensch etc., von Gellert.

Rev. Doms-Gefangb. Nr. 410.

Surmast.

Wisiit: Oh Jesus Kristus tulle sa, n. t. f.

1. Oh kuhho mõtleb innime? Ta ello on kui dieke, ja süski on ta kartmatta, ehk kül ta pattust pöörematta.

2. Kes noor, se ütleb: aega weel! Mees lodab omma ramino peäl, ja wannad ikka mõtlewad, weel aasta aega ollewad.

3. Oh ärära üttele: eks ma nä, et surma kões ma iggavä? Sest siis wast surma mäl-
letad, kui sa sest targemaks ka saad.

4. Siin murretsema peame, et taewas õnsaks saaksime; ja igga tunnike on teäl, meil õnnistusüks antud weel.

5. Surm wiib meid kohto ette siit; seal toufewad keik meie süüd; need sallajamad mõt-
tedke seal arwalikkuks tehakse.

6. Et surm nüüd allati so ees, siis ella waimo murre sees, ja katsu omma usko teäl, kas ellaw ta ehk surnud weel.

7. Üks palwe ehk üks nutto heäl, siis kui so hing jo kele peäl, ei se te ühhe korraga so süddant puhtaks, pühhaks ka.

8. Ja muud ei maksa loia ees, kui agga õigus süddames, ja usk, mis himmud suretab, ja pühhad kumbed sünnitab.

9. Ei hing sa pühhaks waewata, ka mitte ilma abbita; sepärast kanna agga hoolt, siis aitab jummal omma poolt.

10. Se lüllem assi ilma peäl, mispärast olled lodud teäl, mis teeb, et sured õnsaste, se on, et ellad pühhaste.

11. Kes nisugguseks elluks teäl end oh-
wrib, kui on aega weel, pääw päwast parre-
maks ka saab, se surma häsi mälletab.

12. Kas mälletan ni surma ka? Oh is-
sand jummal hallasta! Mo mele surma tul-
leta, et õppin sulle ellama.

13. Mind lasse omma süddant ka siin
truißt läbbi katsuda; kas temma sees on ar-
mastus, usk, lotus, rahho, kannatus?

14. Kas' mind sult armo palluda, ja
patto wasto woitelda, et, kui surm tulleb min-
nule, so rahho jääks mo hingele.

7.

Gott, deine Güte reicht so weit ic.
von Gellert.

Rev. Doms-Gesangb. Nr. 30.

Üks palwe - laul.

Wifil: So pole, isсанд süddamest, n. t. f.

1. So heldus, jummal, ullatab ni ma
kui taewa ülle; so südda ikka hallastab; ja
sinno jõud ei lõppe; oh helde, wäggew isfa
sa, mind omma last nüüd kule ka, et tullen
sinno palwel!

2. Ei pallu ma suurt warrandust, ei
ilma kallid asjo; mul anna agga tarwidust,
et sest ei olleks pudo, ning tarkust, jummal,
tunda sind, ja Jesust, kui ka ennast mind,
et hing woiks rikkaks sada.

3. Suurt auu ma ei pallu ka, ehk kal-
üks sedda petaks; mind pattust agga puh-

hasta, et ennast ei te alwaks, ning sedda auu
anna mul, et armas ollen, jummal, sul, ja
neil, kes tõest waggad.

4. Ei polle ka pitk igga se, mis so kääst,
jummal, ihkan, waid et ma ellus targaste so
taewariki nouan. Mo ello päwad on so kääs;
mind lasse agga sinno ees, kui surren, armo
leida!

8.

Rev. Doms-Gesangb. No. 434.

1. Mõttelge, oh risti-rahwas, waeste
peäle armoga; olge neile nende waewas ikka
abbiks rõmoga! Sedda teagi Jesus Kristus,
se on siis ka meie kohhus; ja kes waesid ar-
witab, jummalat se auustab.

2. Sõdike neid, kes nälga näwad, katke
neid, kes allasti, tehke lahti ommad maiad
neil, kel asfet kussagi; püüdke arraid rõmus-
tada, ja kes nõdrad toetada; andke waesel
lapsel ka temma jaggo keelmatta.

3. Urge andke liksnes neile, kes teid
wägga palluwad, ehk kes enne head teind tei-
le, ja teil jälle tassuwad; püüdke keigel appi
jouda, tarwidust ka neile nouda, kes siin nut-
wad sallaja, ja ei julge palluda.

4. Ja head tehhes, ärra kaeba, sedda
koormaks arwades; au se on, kui sa nääd

waewa wennal abbi ofsidēs. Suur ja auu-
linne olled, kui sa wennal appi tulled, il-
ma kasso noudmatta, ilma waewa kart-
matta.

5. Ja mis kallist rõmo tunned, kui sa
aitnud häddalift! Kui seält rõmo heäle ku-
led, kussa olli waew ja rist, ja keif no-
red ni kui wannad sinno nimme õnnistawad!
Taewa rõmo tunda saad, kurwalift kui rõ-
mustad.

6. Jummal tassub sinnul jälle, mis sa
teinud teistele; joudo annab ta so tõle, õnnis-
tud on sinno tee; süddames sa tunned rahho,
teiste jurest leiad armo, ja saad wimaks auu-
ga ello fronti pärrida.

7. Nuttagem siis, et weel aega, ommad
annid jaggades! Same isfa jure taewa, siis
seält leiame keif ees. Kuudgem waeste nutto-
heäle, hallastagem nende peäle, jummal hal-
lastab siis ka meie peäle armoga.

9.

lied von Münter. f. Doms-Ges. Nr. 437.

1. Kes ei anna wennal andeks, ei se
andeksandmist sa; selle südda jõeab siis ras-
teks ellus ni kui surmas ka; ja ta patto

wõllad terwad iggawest ta hingel harwad.
Hing, oh wotta arwada, kas woid sedda kan-
da ka?

2. Ni kui jummal hallastades mei'ga
wottab kannata, ni kui Jesus kannatades
waenlaste eest pallus ka; nenda pean kan-
natama, süddamest ka andeks andma, ja
kes waenlast õnnistab, õnnistust se kätte
saab!

3. Wotta siis, mo hing, ni tehha!
Leppi ifka rõmoga, ärra wotta kätte näh-
ha, egga wiha piddada, wihamehhe eest
waid pallu, head ka kurja eest tal tassu.
Ja te sedda heldussest, rõõmsaste ja südda-
mest.

4. Sedda, ni kui kohhus täita, aita
jummal abbimees! Kass' mind wiha was-
to seista walwades ja palludes, lass' mind
Jesust meles kanda, ja keif sinno holeks
anda, mõtteldes, et minnage isfi ollen pat-
tune.

5. Täida mind, oh issand jummal, om-
ma poia waimoga! Ja kui minna iggal
wennal andeks annan rõmoga; anna siis
ka minnul andeks, et jään ifka sinno lap-
seks! Juhhata ka wihameesst, et ta leppike
süddamest

6. Wennad, bed! waat kui ðnsad meie
 waesed olleme! Zummal tahhab meie wõllad
 kustutada heldeste. Eks siis meiegi ka tahha
 teine teisel andeks anda? Leppigo siis igga-
 mees, kel weel wihha süddames!

